

Uzasadnienie

Z uwagi na potrzebę przyjęcia przepisów przejściowych wynikających z częściowego uchylecia przepisów ustawy z 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej¹ (SDG), które zostaną zastąpione przepisami ustawy – Prawo działalności gospodarczej (PDG), a także konieczność wprowadzenia licznych zmian w szeregu ustaw odrębnych, będących konsekwencją PDG, zasadne jest uregulowanie ww. materii w ustawie – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo działalności gospodarczej.

I. Art. 1. Przepis ogólny

Zgodnie założeniami projektu ustawy przyjmuje się, że ustawa – Prawo działalności gospodarczej powinna wejść w życie z dniem 1 stycznia 2016 r. Rozwiązanie to odpowiada regulacji przewidzianej w *uchwale Nr 20 Rady Ministrów z 18 lutego 2014 r. w sprawie zaleceń ujednolicenia terminów wejścia w życie niektórych aktów normatywnych*².

II. Zmiany w przepisach obowiązujących

1) Art. 2. Zmiany w ustawie - Kodeks postępowania administracyjnego (KPA)

a) Reprezentowanie interesów członków organizacji społecznych przez te organizacje

W projekcie proponuje się zmianę art. 31 KPA poprzez umożliwienie organizacjom przedsiębiorców wszczynania postępowań administracyjnych i brania udziału w toczących się postępowaniach na prawach strony, o ile jest to uzasadnione celami statutowymi tej organizacji i przemawia za tym interes jej członka. Członek organizacji powinien wyrazić zgodę na wystąpienie o wszczęcie postępowania przez organizację oraz jej udział w postępowaniu, w którym mógłby być lub jest stroną. Zgoda mogłaby być odwołana w każdym czasie. Dodaje się także normę obligującą organizację do podejmowania w ramach postępowania administracyjnego działań wyłącznie na korzyść członka, z uwagi na którego interes bierze udział w postępowaniu.

Aktualnie organizacje przedsiębiorców uczestniczą w postępowaniach administracyjnych na podstawie art. 31 KPA, który to przepis przewiduje udział organizacji w postępowaniu w sytuacji, gdy jest to uzasadnione ze względu na interes społeczny. Propozycja zmierza do

¹ Dz. U. z 2013 r. poz. 672, ze zm.

² M.P. poz. 205.

rozszerzenia możliwości działania organizacji o sytuacje, gdy udział takiej organizacji w postępowaniu będzie uzasadniony interesem konkretnego jej członka.

Analogiczne zmiany zaproponowano w art. 133a § 1-1b ustawy z 27 sierpnia 1997 r. – Ordynacja Podatkowa³ (art. 32 projektu)

b) Nakładanie administracyjnych kar pieniężnych

Sankcje administracyjne w polskim prawie administracyjnym bardzo często przybierają formę kary finansowej. Administracyjne kary pieniężne swoją wysokością nierzadko wielokrotnie przewyższają grzywny wymierzone za popełnienie wykroczenia bądź przestępstwa, stanowiąc tym samym istotną dolegliwość finansową. Jednocześnie w systemie prawnym brak jest reguł ogólnych określających zasady ich nakładania, co skutkuje znaczącym zróżnicowaniem sytuacji podmiotów podlegających ukaraniu, szczególnie w zakresie instytucji łagodzących obiektywny charakter odpowiedzialności administracyjnej (wyłączenie odpowiedzialności, odstąpienie od ukarania, przedawnienie), często nieuzasadnionym ze względu na przedmiot i specyfikę danej regulacji. Ponadto, niejednokrotnie nakładanie tych kar cechuje automatyzm oraz nieuwzględnianie przyczyn i okoliczności popełnienia naruszenia.

Mając na uwadze, że w orzecznictwie Europejskiego Trybunału Praw Człowieka standardy ochrony praw człowieka w wszelkich postępowaniach sanacyjnych, powinny odpowiadać gwarancjom wynikającym z art. 6 *Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności sporządzona w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r., zmieniona następnie Protokołami nr 3, 5 i 8 oraz uzupełniona Protokołem nr 2*⁴, zwanej dalej „Konwencją”. To oznacza, że gwarancje z art. 6 Konwencji mają zastosowanie we wszystkich postępowaniach *quasi*-karnych, także takich, które na gruncie prawa krajowego są uznawane za postępowania administracyjne. Postępowanie przed organami administracji, które może być zakończone nałożeniem poważnej kary, powinno, co do zasady, spełniać wszystkie standardy procesowe przewidziane w art. 6 Konwencji dla postępowań, w których rozstrzygane są przesłanki odpowiedzialności. Także w orzecznictwie Sądu Najwyższego i Naczelnego Sądu Administracyjnego wskazuje się na konieczność uwzględniania poglądów ETPC, wyrażonych w oparciu o art. 6 Konwencji, w zakresie w jakim dochodzi do wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej.⁵

W związku z tym, uzasadnione jest sformułowanie zasad nakładania administracyjnych kar pieniężnych. Dzięki temu zapewnione zostaną jednolite standardy traktowania jednostek oraz zagwarantowane zostanie wymierzania kar racjonalnych i adekwatnych do popełnionego naruszenia

Określenie „uniwersalnego” katalogu dyrektyw wymiaru kary przyczyni się do stworzenia jasnych i czytelnych kryteriów przy ustalaniu przez organ administracji publicznej wysokości

³ Dz. U. z 2015 r. poz. 613.

⁴ Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284, ze zm.

⁵ Zob. uchwałę Sądu Najwyższego z 10 kwietnia 1992 r., sygn. akt I PIP 9/92, OSNC 1992/12/210 oraz wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 5 grudnia 2012 r., sygn. akt II OSK 2377/12 (orzeczenia.nsa.gov.pl).

administracyjnej kary pieniężnej, a jednocześnie ułatwi sądom administracyjnym kontrolę prawidłowości rozstrzygnięć organów w tym przedmiocie. Takie unormowanie będzie pomocne w szczególności w przypadkach, gdy ustawodawca nie sformułował dyrektyw wymiaru kary, jednocześnie pozostawiając organowi administracji publicznej znaczną swobodę decyzyjną.

Należy zauważyć, że brak przesłanek wymiaru sankcji sprawia trudność nie tylko organom administracji publicznej, ale również sądom. Brak jednolitych zasad wymiaru kary sprawia, że sądy pozbawione są właściwych narzędzi, aby dokonać prawidłowej oceny wysokości wymierzonej kary pieniężnej. Wówczas jedynym rozwiązaniem pozostaje odwołanie się do zasad ogólnych, reguł postępowania administracyjnego oraz celu ustawy, w której ustanowiono normę zawierającą sankcję. Brak wypracowanych zasad, które powinny być uwzględniane przez organ przy nakładaniu kary powoduje, że - w szczególności wśród przedsiębiorców - wzrasta liczba skarg do sądów administracyjnych na rozstrzygnięcia w przedmiocie nałożenia kary pieniężnej.

W związku z powyższym w projekcie ustawy przewidziano wprowadzenie do KPA⁶ odrębnego działu, którego przepisy będą określały zasady nakładania administracyjnych kar pieniężnych tj. regulacji dotyczących dyrektyw wymiaru kary, w tym pozbawienia niesłusznych korzyści za pomocą sankcji finansowej, odstąpienia od wymierzenia kary, przedawnienia nałożenia i ściągalsności kary.

Ponieważ rozłożenie na raty i odroczenie płatności m.in. kar pieniężnych (stanowiących niepodatkowe należności wynikające z stosunków publicznoprawnych) regulowane są w *Ordynacji podatkowej*⁷, regulacja tych mechanizmów w KPA nie jest potrzebna.

Projektowane rozwiązania będą stanowiły uzupełnienie regulacji przewidzianych w przepisach szczególnych, przy poszanowaniu zasady, że przepis szczególny ma pierwszeństwo przed przepisem ogólnym (*lex specialis derogat legi generali*). Przepisy KPA w zakresie reguł nakładania kar pieniężnych będą przepisami ogólnymi.

i. Dyrektywy wymiaru administracyjnych kar pieniężnych

Przez administracyjne kary pieniężne należy rozumieć te sankcje finansowe, przy wymierzaniu których organ dysponuje pewnym zakresem uznania. Propozycja będzie dotyczyła tylko kar pieniężnych *sensu stricte*. Inne opłaty administracyjne związane z naruszeniem przepisów, jak np. opłaty dodatkowe i podwyższone są opłatami stałymi, a zatem ustawodawca nie przewidział jakiegokolwiek swobody ustalania ich wysokości. Tego typu opłaty nie będą podlegały nowym regulacjom KPA.

Proponuje się wprowadzić następujące dyrektywy wymiaru administracyjnej kary pieniężnej:

⁶ Także Rzecznik Praw Obywatelskich postuluje wprowadzenie ww. propozycji w KPA (zob. pismo RPO z 29 stycznia 2013 r., znak: RPO-722886-V/2013/PM, (<http://www.sprawy-generalne.brpo.gov.pl/pdf/2013/01/722886/1698149.pdf>).

⁷ Zob. art. 67a § 1 w zw. z art. 3 pkt 3 lit. c i pkt 8 ustawy - *Ordynacja podatkowa*.

- a) stopień, okoliczności oraz czas trwania naruszenia obowiązków,
- b) warunki osobiste ukaranego,
- c) częstotliwość naruszeń obowiązków w przeszłości,
- d) stopień przyczynienia się podmiotu, wobec którego ma być nałożona kara, do powstania naruszenia,
- e) wysokość osiągniętej korzyści (o ile została uzyskana).

Przewiduje się, że organ administracji publicznej wymierzający administracyjną karę pieniężną powinien brać pod uwagę ww. dyrektywy ustalając wysokość tej kary zawsze wtedy, gdy działa w ramach uznania administracyjnego (tj. gdy wysokość kary nie ma charakteru sztywnego).

Odnosząc się do dyrektywy uwzględniania przy wymiarze kary „warunków osobistych” ukaranego zauważyć należy, że zgodnie z poglądami doktryny na warunki osobiste składają się warunki: materialne, mieszkalne, socjalne, zatrudnienie, stan zdrowia, sytuacja rodzinna i związane z tym obowiązki, a także stan konfliktów i zatargów oraz poziom integracji ze środowiskiem⁸. Warunki osobiste z natury rzeczy mogą odnosić się do osób fizycznych. Brak jest przy tym podstaw, by wyłączyć stosowanie tej dyrektywy również do osób fizycznych prowadzących działalność gospodarczą. choć należy przypuszczać, że dyrektywa ta będzie brana pod uwagę jedynie wyjątkowo.

Pojęcie „warunki osobiste” jest znane m.in. prawu karnemu. Rozumienie tego pojęcia powinno być takie samo także na gruncie odpowiedzialności administracyjnej, skutkującej nałożeniem administracyjnej kary pieniężnej.

Wymienione okoliczności, podobnie jak przy odpowiedzialności karnej, mogą wpływać łagodząco albo obciążająco na odpowiedzialność ukaranego.

Z oczywistych względów przesłanka określona w lit. e, tj. wysokość osiągniętej korzyści, będzie mogła być brana pod uwagę tylko, w przypadkach gdy samo stwierdzenie naruszenia jest uzależnione od osiągnięcia korzyści przez podmiot podlegający ukaraniu.

ii. Odstąpienie od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i udzielenie pouczenia

W projekcie przewidziano następujące przesłanki odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej:

- stopień naruszenia obowiązku jest znikomy oraz:
 - podmiot naruszający przepisy zaprzestał naruszeń lub zrealizował obowiązki, lub

⁸ Por. K. Buchała [w:] K. Buchała, A. Zoll, *Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz*, Kraków 1998, teza 32 do art. 53, s. 397-398; J. Wojciechowska [w:] E. Bieńkowska, B. Kunicka-Michalska, G. Rejman, J. Wojciechowska, *Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz*, Warszawa 1999, s. 924.

- podmiot naruszający przepisy nie miał wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których podmiot nie mógł przewidzieć,
- uprzednie nałożenie kary za to samo naruszenie przez inny uprawniony organ administracji publicznej.

W przypadku odstąpienia od wymierzenia kary, organ administracji publicznej udzieli pouczenia. Odstąpienie od wymierzenia kary, o którym mowa w zdaniu poprzednim, będzie fakultatywne i będzie pozostawione uznaniu organu.

Przesłanka odstąpienia od nałożenia kary, w przypadku gdy organ administracji publicznej ukarał już uprzednio osobę, która dopuściła się naruszenia nawiązuje do Zasady 3.1 *Rekomendacji R(91)1 Komitetu Rady Ministrów w sprawie sankcji administracyjnych* z 13 lutego 1991 r. przyjętej na forum Rady Europy.

Odstąpienie od nałożenia kary administracyjnej pieniężnej wobec podmiotów prowadzących działalność gospodarczą będzie stanowiło pomoc *de minimis*⁹. Projektowane przepisy będą stanowiły program pomocowy przewidujący udzielanie przedsiębiorcom pomocy *de minimis*. W związku z tym, zgodnie z art. 7 ust. 3 *ustawy o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej*¹⁰ projekt ustawy zostanie zgłoszony Prezesowi UOKiK.

iii. Terminy przedawnienia

Proponuje się określenie terminów przedawnienia nałożenia kary pieniężnej (5 lat od naruszenia przepisów albo od wystąpienia skutków naruszenia) i ścigalności kary pieniężnej (5 lat licząc od końca roku kalendarzowego, w którym kara powinna zostać uiszczona).

Uregulowane zostaną także reguły zawieszenia i przerwania zawieszenia nałożenia i ścigalności kary pieniężnej.

Jeżeli przepisy odrębne (szczegółowe) przewidują inne terminy, przepisy KPA nie będą miały zastosowania.

➤ *Przerwanie i zawieszenie terminu przedawnienia nałożenia kary pieniężnej*

Bieg terminów przedawnienia nałożenia kary pieniężnej powinno przerywać ogłoszenie upadłości ukaranego. Po przerwaniu biegu terminu przedawnienia biegnie on na nowo od dnia następującego po dniu uprawomocnienia się postanowienia o ukończeniu postępowania upadłościowego.

⁹ Zob. rozporządzenie Komisji (UE) nr 1407/2013 z 18 grudnia 2013 r. w sprawie stosowania art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do pomocy *de minimis* (Dz. Urz. UE L 352 z 24.12.2013, str. 1) oraz rozporządzenie Komisji (UE) nr 360/2012 z 25 kwietnia 2012 r. w sprawie stosowania art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do pomocy *de minimis* przyznawanej przedsiębiorstwom wykonującym usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym (Dz. Urz. UE L 114 z 26.04.2012, str. 8).

¹⁰ Dz. U. z 2007 r., Nr 59, poz. 404, ze zm.

Bieg terminu przedawnienia nałożenia kary pieniężnej nie rozpoczyna się, a rozpoczęty ulega zawieszeniu z dniem:

- wniesienia skargi do sądu administracyjnego bądź odwołania do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów na decyzję dotyczącą nałożenia kary administracyjnej, a także wniesienia skargi kasacyjnej od orzeczenia Sądu Apelacyjnego w sprawach dotyczących nałożenia kary administracyjnej;
- wniesienia żądania ustalenia przez sąd powszechny istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa;
- doręczenia zarządzenia zabezpieczenia w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Termin przedawnienia po zawieszeniu biegnie dalej, od dnia następującego po dniu:

- stwierdzenia prawomocności orzeczenia lub ogłoszenia prawomocnego orzeczenia sądu administracyjnego, a także ogłoszenia prawomocnego orzeczenia w sprawach, w których właściwy do rozpoznania odwołania od decyzji dotyczącej nałożenia kary administracyjnej jest Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, jak również oddalenia skargi kasacyjnej lub uchylecia przez Sąd Najwyższy zaskarżonego wyroku i orzeczenia co do istoty w ww. sprawach;
- uprawomocnienia się orzeczenia sądu powszechnego w sprawie ustalenia istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa;
- zakończenia postępowania zabezpieczającego w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Okresy zawieszenia nie mogą wydłużyć terminu przedawnienia o dłużej niż dwa lata.

➤ *Przerwanie i zawieszenie biegu przedawnienia ściągalności kary pieniężnej.*

Bieg terminów przedawnienia ściągalności kary pieniężnej powinno przerywać ogłoszenie upadłości ukaranego. Po przerwaniu biegu terminu przedawnienia biegnie on na nowo od dnia następującego po dniu uprawomocnienia się postanowienia o ukończeniu postępowania upadłościowego.

Bieg terminu przedawnienia ściągalności kary pieniężnej nie rozpoczyna się, a rozpoczęty ulega zawieszeniu z dniem:

- zastosowania środka egzekucyjnego, o którym podmiot został zawiadomiony;
- doręczenia zarządzenia zabezpieczenia w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Termin przedawnienia po jego zawieszeniu biegnie dalej, od dnia następującego po dniu:

- uchylecia środka egzekucyjnego;
- zakończenia postępowania zabezpieczającego w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

iv. Stosunek przepisów KPA o karach administracyjnych do ustaw szczegółowych

W razie uregulowania w ustawach szczegółowych dyrektyw wymiaru kar administracyjnych, warunków (przesłanek) odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i udzielenia pouczenia oraz terminów przedawnienia nakładania kar administracyjnych i ich egzekucji – przepisy KPA nie będą miały zastosowania.

Z uwagi na sposób skonstruowania instytucji przedawnienia w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów, z przedmiotową zmianą KPA powiązana zostanie odpowiednia zmiana ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, polegająca na wprowadzeniu do niej regulacji w przedmiocie przedawnienia karalności i ścigalności kary, odpowiednio skorelowanej z ujętym w niej terminem przedawnienia ścigania naruszeń prawa ochrony konkurencji.

2) Zmiany w ustawie - Kodeks cywilny (KC)

a) Definicja przedsiębiorcy

W definicji w KC proponuje się zrezygnować z wyodrębnienia działalności zawodowej. W nowej definicji działalność zawodowa zostanie *expressis verbis* włączona do pojęcia działalności gospodarczej.

Celem proponowanych zmian jest ujednoczenie terminologii i usunięcie rozbieżności pomiędzy obecną definicją w art. 4 SDG a art. 43¹ KC. Definicja w KC zostanie przeformułowana w ten sposób, że działalność zawodowa będzie zawierała się w pojęciu działalności gospodarczej. Jeżeli bowiem działalność zawodowa jest wykonywana w sposób ciągły i trwale zorganizowany, to wówczas spełnia kryteria działalności gospodarczej. Ponadto, obecna definicja w KC sugeruje, że za przedsiębiorcę może być uznana osoba niewykonywająca działalności gospodarczej, a wykonująca jedynie działalność zawodową. Tego typu rozbieżność w systemie prawnym nie ma uzasadnienia, zwłaszcza nie można podzielić poglądu, że odmienność definicji jest spowodowana tym, że SDG dotyczy sfery publicznoprawnej, a KC – prywatnoprawnej¹¹.

Od pojęcia działalności zawodowej w art. 43¹ KC należy odróżnić użycie pojęcia „zawodowego charakteru” określonych czynności. Charakter zawodowy (profesjonalny) mają czynności podejmowane w ramach wykonywania nie tylko zawodu, ale w ogóle działalności gospodarczej.

Tak jak obecnie, niektóre ustawy mogą definiować pojęcie przedsiębiorcy autonomicznie, jeżeli jest to uzasadnione ich materia, a zarazem stanowi najprostszy sposób regulacji. Przykładem takich uregulowań może być art. 4 ustawy z 4 listopada 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów.¹²

¹¹ Zob. R. Trzaskowski „Działalność gospodarcza w rozumieniu przepisów prawa cywilnego na tle orzecznictwa”, Glosa 2006/2/29-44 i T. Staranowicz „Jeszcze w sprawie pojęcia działalności zawodowej w ustawie o swobodzie działalności gospodarczej”, Radca Prawny 2005/2/87.

¹² Dz. U. Nr 50, poz. 331, ze zm.

b) Prokura udzielona przez osobę fizyczną prowadzącą działalność gospodarczą

Proponuje się zmianę art. 109¹ § 1 KC poprzez wyraźne upoważnienie przedsiębiorców – osób fizycznych do udzielania prokury, po uzyskaniu wpisu w CEIDG.

Przepis art. 109¹ § 1 KC stanowi, że „*Prokura jest pełnomocnictwem udzielonym przez przedsiębiorcę podlegającego obowiązkowi wpisu do rejestru przedsiębiorców, które obejmuje umocowanie do czynności sądowych i pozasądowych, jakie są związane z prowadzeniem przedsiębiorstwa.*”. Sformułowanie „rejestr przedsiębiorców”, w myśl dominującego poglądu¹³ nie obejmuje CEIDG, co mogłoby oznaczać, że przedsiębiorcy będący osobami fizycznymi nie są uprawnieni do ustanawiania prokurenta. Niemniej, mając na uwadze art. 109⁷ § 4 Kodeksu cywilnego, który stanowi, że śmierć przedsiębiorcy ani utrata przez niego zdolności do czynności prawnych nie powoduje wygaśnięcia prokury, nie powinno się wykluczać możliwości ustanowienia prokury przez przedsiębiorcę będącego osobą fizyczną. Ponadto, dla poparcia takiego rozwiązania w doktrynie spotykane są głosy powołujące się na względy celowościowe i *ratio legis* art. 109¹ § 1 KC oraz wykładnię historyczną¹⁴.

Ponieważ argumentem za odmową przedsiębiorcom jednoosobowym było umożliwienie rozpoczęcia działalności gospodarczej przed wpisem do CEIDG, możliwość prokury należy ograniczyć do czasu po chwili uzyskania wpisu.

3) Art. 79. Zmiany w ustawie o swobodzie działalności gospodarczej (SDG)

a) Publikacja na stronach punktu kontaktowego przez właściwe organy informacji o warunkach wykonywania działalności gospodarczej

W celu urzeczywistnienia zasady udzielania informacji, ustanowionej w PDG, zaproponowano przyjęcie rozwiązania polegającego na podawaniu do publicznej wiadomości, za pośrednictwem punktu kontaktowego prowadzonego przez Ministra Gospodarki informacji o warunkach wykonywania działalności gospodarczej. Organy odpowiedzialne za wykonywanie zadań publicznych w zakresie danych rodzajów działalności gospodarczej korzystając z tego rozwiązania zapewnią kompletność i aktualność ww. informacji.

Tym samym nie będzie zachodzić już potrzeba wydania przez Radę Ministrów rozporządzenia, o którym mowa w art. 22f SDG. W związku z tym proponuje się uchylenie tego przepisu.

¹³ Zob. J. Strzebinczyk w E.Gniewek (red), *Kodeks cywilny, Komentarz*, Warszawa 2013, teza 5 do art. 109¹, s. 264.

¹⁴ K. Kopaczyńska-Pieczniak [w:] red. A. Kidyba *Komentarz. Kodeks cywilny. Tom I. Część ogólna*. wyd. 2, Warszawa 2012, s. 660 i n.

b) Wpis informacji o udzielonej prokurze i osobie prokurenta

W wyniku uregulowania wprost w przepisach KC możliwości udzielenia przez osobę fizyczną prowadzącą działalność gospodarczą prokury, uzasadnione jest, by w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej (CEIDG) wpisowi podlegała także informacja o udzielonej prokurze i osobie prokurenta, na wzór danych wpisywanych w tym zakresie do rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego (art. 25 ust. 1 pkt 11a SDG).

c) Wpis informacji o udzielonej koncesji, zezwoleniu lub wykonywanej działalności regulowanej.

Dla zwiększenia bezpieczeństwa obrotu oraz zapewnienia kontrahentom przedsiębiorcy łatwego dostępu do danych o prowadzonej przez przedsiębiorcę działalności regulowanej zaproponowano wprowadzenie wymogu ujawniania w CEIDG także ww. danych. Powyższe pozwoli w większym stopniu niż dotychczasowy spełnić przez CEIDG funkcję kompleksowego rejestru o działalności gospodarczej osób fizycznych (art. 25 ust. 1 pkt 11b SDG).

d) Ograniczenie ochrony danych osobowych przedsiębiorców ujawnionych w CEIDG

Proponuje się w dodawanym art. 39a SDG wyłączyć jawne dane i informacje, które są udostępniane przez CEIDG, z zastosowania przepisów *ustawy z 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych*¹⁵, za wyjątkiem art. 14-19a i 21-22a (przepisy o czynnościach kontrolnych) oraz przepisów rozdziału 5 tej ustawy (przepisy o zabezpieczaniu danych osobowych).

Zgodnie z art. 38 ust. 1 SDG dane i informacje udostępniane przez CEIDG są jawne. CEIDG udostępnia informacje o uzyskaniu, cofnięciu, utracie i wygaśnięciu uprawnień wynikających z koncesji, zezwolenia lub licencji, o wpisie do rejestru działalności regulowanej, zakazie wykonywania działalności określonej we wpisie oraz o wykreśleniu z rejestru. Ponadto, CEIDG udostępnia dane określone w art. 25 ust. 1 SDG, czyli dane podlegające wpisowi do ewidencji, za wyjątkiem numeru PESEL, daty urodzenia oraz adresu zamieszkania, o ile nie jest taki sam jak miejsce wykonywania działalności gospodarczej¹⁶.

¹⁵ Dz. U z 2002 r. Nr 101, poz. 926, ze zm.

¹⁶ Zgodnie z procedowaną nowelizacją SDG nie udostępnia się adresu zamieszkania o ile nie jest taki sam jak pozostałe adresy wskazane w projektowanym art. 25 ust. 1 pkt 5 SDG (tj. adres do doręczeń przedsiębiorcy, adresy, pod którymi jest wykonywana działalność gospodarcza, w tym adres głównego miejsca wykonywania działalności i oddziału).

Zgodnie z powyższym projektem nowelizacji SDG, CEIDG nie udostępnia również innych danych kontaktowych przedsiębiorcy w szczególności adresu e-mail, adresu strony internetowej, numeru telefonu, w przypadku gdy przedsiębiorca nie wyrazi zgody na ich udostępnianie.

Zmiana umożliwi mniej rygorystyczne traktowanie danych ujawnionych w CEIDG. Dane te pozostają danymi osobowymi jednak nie ma konieczności stosowania do nich wszystkich przepisów *ustawy o ochronie danych osobowych* a jedynie te dotyczące czynności kontrolnych oraz zabezpieczania danych osobowych.

Propozycja ta jest zbieżna z rozwiązaniami przyjętymi w projekcie ustawy o zmianie ustawy o swobodzie działalności gospodarczej oraz niektórych innych ustaw (*Wykaz prac Rady legislacyjnych i programowych Rady Ministrów – UA31*)¹⁷.

e) Zmiana redakcyjna w art. 34 ust. 2 SDG

Zaproponowano zmianę wstępu do wyliczenia w art. 34 ust. 2 SDG poprzez zastąpienie terminu „przedsiębiorca” terminem „wpis przedsiębiorcy”. Z obecnego brzmienia przepisu można było wnosić, że wykreśleniu z rejestru podlega przedsiębiorca. Tymczasem, oczywiście jest, że w CEIDG, jako rejestrze, dokonywane są wpisy i to one podlegają wykreśleniu.

f) Zmiany w przepisach dotyczących przedstawicielstw przedsiębiorców zagranicznych

Dotychczas do uregulowanych w SDG przedstawicielstw przedsiębiorców zagranicznych w zakresie likwidacji zastosowanie znajdowały przepisy o likwidacji oddziałów przedsiębiorców zagranicznych. W związku ze zmianą reguł likwidacji oddziałów, wprowadzoną w PDG, zasadne jest dokonanie analogicznych zmian w obecnym art. 101 ust. 2 i 102 SDG.

4) Zmiany w innych ustawach

Zmiany w poniżej wymienionych ustawach stanowią oczywistą konsekwencję przyjęcia PDG oraz przedmiotowej ustawy poprzez odesłania do odpowiednich przepisów w zakresie:

- definicji, które znajdują się w utrzymanych w mocy przepisów SDG, PDG albo KC,
- zasad przeprowadzania kontroli bądź
- innych odesłań do rozwiązań szczegółowych.

1. Art. 4. ustawa - Kodeks postępowania cywilnego
2. Art. 5. ustawa o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi
3. Art. 6. ustawa o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach
4. Art. 7. ustawa o Państwowej Inspekcji Sanitarnej
5. Art. 8. ustawa - Prawo geodezyjne i kartograficzne
6. Art. 9. ustawa o Izbach gospodarczych
7. Art. 10. ustawa o ubezpieczeniu społecznym rolników
8. Art. 11. ustawa o Inspekcji Ochrony Środowiska
9. Art. 12. ustawa o podatku dochodowym od osób fizycznych
10. Art. 13. ustawa o Państwowej Straży Pożarnej
11. Art. 14. ustawa o systemie oświaty
12. Art. 15. ustawa o podatku dochodowym od osób prawnych
13. Art. 16. ustawa o radiofonii i telewizji

¹⁷ <http://www.legislacja.gov.pl/projekt/245248>.

14. Art. 17. ustawa o prawie autorskim i prawach pokrewnych
15. Art. 18. ustawa - Prawo budowlane
16. Art. 19. ustawa o rachunkowości
17. Art. 20. ustawa o specjalnych strefach ekonomicznych
18. Art. 21. ustawa o statystyce publicznej
19. Art. 22. ustawa - Prawo łowieckie
20. Art. 23. ustawa o doradztwie podatkowym
21. Art. 24. ustawa o utrzymaniu czystości i porządku w gminach
22. Art. 25. ustawa o zawodach lekarza i lekarza dentysty
23. Art. 26. ustawa - Prawo energetyczne
24. Art. 27. ustawa - Prawo o ruchu drogowym
25. Art. 28. ustawa o Krajowym Rejestrze Sądowym
26. Art. 29. ustawa o ochronie zwierząt
27. Art. 30. ustawa o gospodarce nieruchomościami
28. Art. 31. ustawa o ochronie osób i mienia
29. Art. 32. ustawa - Ordynacja podatkowa
30. Art. 33. ustawa o usługach turystycznych
31. Art. 34. ustawa - Prawo bankowe
32. Art. 35. ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych
33. Art. 36. ustawa o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne
34. Art. 37. ustawa - Kodeks spółek handlowych
35. Art. 38. ustawa o utworzeniu Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości
36. Art. 39. ustawa o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu
37. Art. 40. ustawa o obrocie z zagranicą towarami, technologiami i usługami o znaczeniu strategicznym dla bezpieczeństwa państwa, a także dla utrzymania międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa
38. Art. 41. ustawa o Inspekcji Handlowej
39. Art. 42. ustawa o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych
40. Art. 43. ustawa o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych
41. Art. 44. ustawa o kosmetykach
42. Art. 45. ustawa - Prawo ochrony środowiska
43. Art. 46. ustawa - Prawo o miarach
44. Art. 47. ustawa o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej
45. Art. 48. ustawa o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków
46. Art. 49. ustawa o dopłatach do oprocentowania kredytów eksportowych o stałych stopach procentowych
47. Art. 50. ustawa o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym
48. Art. 51. ustawa o usługach detektywistycznych

49. Art. 52. ustawa - Prawo farmaceutyczne
50. Art. 53. ustawa o transporcie drogowym
51. Art. 54. ustawa o podpisie elektronicznym
52. Art. 55. ustawa - Kodeks morski
53. Art. 56. ustawa o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego
54. Art. 57. ustawa - Prawo lotnicze
55. Art. 58. ustawa o świadczeniu usług drogą elektroniczną
56. Art. 59. ustawa - Prawo dewizowe
57. Art. 60. ustawa o systemie oceny zgodności
58. Art. 61. ustawa o produktach biobójczych
59. Art. 62. ustawa o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie
60. Art. 63. ustawa o transporcie kolejowym
61. Art. 64. ustawa o działalności ubezpieczeniowej
62. Art. 65. ustawa o pośrednictwie ubezpieczeniowym
63. Art. 66. ustawa o zatrudnieniu socjalnym
64. Art. 67. ustawa o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej
65. Art. 68. ustawa o weterynaryjnej kontroli granicznej
66. Art. 69. ustawa o świadczeniach rodzinnych
67. Art. 70. ustawa o kontroli weterynaryjnej w handlu
68. Art. 71. ustawa o zakładach leczniczych dla zwierząt
69. Art. 72. ustawa o Inspekcji Weterynaryjnej
70. Art. 73. ustawa o podatku od towarów i usług
71. Art. 74. ustawa o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt
72. Art. 75. ustawa o ochronie przyrody
73. Art. 76. ustawa o wyrobach budowlanych
74. Art. 77. ustawa o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy
75. Art. 78. ustawa o funduszach inwestycyjnych
76. Art. 80. ustawa - Prawo telekomunikacyjne
77. Art. 81. ustawa o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych
78. Art. 82. ustawa o ubezpieczeniach upraw rolnych i zwierząt gospodarskich
79. Art. 83. ustawa - Prawo o szkolnictwie wyższym
80. Art. 84. ustawa o systemie tachografów cyfrowych
81. Art. 85. ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii
82. Art. 86. ustawa o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym
83. Art. 87. ustawa o obrocie instrumentami finansowymi
84. Art. 88. ustawa o nadzorze nad rynkiem kapitałowym
85. Art. 89. ustawa o produktach pochodzenia zwierzęcego
86. Art. 90. ustawa o spółdzielniach socjalnych
87. Art. 91. ustawa o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym
88. Art. 92. ustawa o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy

89. Art. 93. ustawa o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin
90. Art. 94. ustawa o nadzorze nad rynkiem finansowym
91. Art. 95. ustawa o paszach
92. Art. 96. ustawa o podatku tonażowym
93. Art. 97. ustawa o biokomponentach i biopaliwach ciekłych
94. Art. 98. ustawa o systemie monitorowania i kontrolowania i jakości paliw
95. Art. 99. ustawa o wyrobie napojów spirytusowych oraz o rejestracji i ochronie oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych
96. Art. 100. ustawa o opłacie skarbowej
97. Art. 101. ustawa o zapasach ropy naftowej, produktów naftowych i gazu ziemnego oraz zasadach postępowania w sytuacjach zagrożenia bezpieczeństwa paliwowego państwa i zakłóceń na rynku naftowym
98. Art. 102. ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów
99. Art. 103. ustawa - Karta Polaka
100. Art. 104. ustawa o ochronie żeglugi i portów morskich
101. Art. 105. ustawa o podatku akcyzowym
102. Art. 106. ustawa o bateriach i akumulatorach
103. Art. 107. ustawa o biegłych rewidentach i ich samorządzie, podmiotach uprawnionych do badania sprawozdań finansowych oraz o nadzorze publicznym
104. Art. 108. ustawa o Służbie Celnej
105. Art. 109. ustawa o towarach paczkowanych
106. Art. 110. ustawa o spółdzielczych kasach oszczędnościowo- kredytowych
107. Art. 111. ustawa o grach hazardowych
108. Art. 112. ustawa o świadczeniu usług na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej
109. Art. 113. ustawa udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych
110. Art. 114. ustawa o ochronie informacji niejawnych
111. Art. 115. ustawa o publicznym transporcie zbiorowym
112. Art. 116. ustawa o kierujących pojazdami
113. Art. 117. ustawa o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3
114. Art. 118. ustawa - Prawo probiercze
115. Art. 119. ustawa o Centrum Polsko-Rosyjskiego Dialogu i Porozumienia
116. Art. 120. ustawa o działalności leczniczej
117. Art. 121. ustawa o refundacji leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych
118. Art. 122. ustawa o wyrobie i rozlewie wyrobów winiarskich, obrocie tymi wyrobami i organizacji rynku wina
119. Art. 123. ustawa - Prawo geologiczne i górnicze
120. Art. 124. ustawa o zawodach pielęgniarstwa i położnej
121. Art. 125. ustawa o usługach płatniczych
122. Art. 126. ustawa o przewozie towarów niebezpiecznych

- 123.Art. 127. ustawa o szczególnych rozwiązaniach związanych z usuwaniem skutków powodzi
- 124.Art. 128. ustawa o współpracy rozwojowej
- 125.Art. 129. ustawa o spłacie niektórych niezaspokojonych należności przedsiębiorców, wynikających z realizacji udzielonych zamówień publicznych
- 126.Art. 130. ustawa o nasiennictwie
- 127.Art. 131. ustawa - Prawo pocztowe
- 128.Art. 132. ustawa o odpadach
- 129.Art. 133. ustawa o środkach ochrony roślin
- 130.Art. 134. ustawa o terminach zapłaty w transakcjach handlowych
- 131.Art. 135. ustawa o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi
- 132.Art. 136. ustawa szczególnych rozwiązaniach związanych z ochroną miejsc pracy
- 133.Art. 138. ustawa o informowaniu o cenach towarów i usług
- 134.Art. 139. ustawa o rybołówstwie morskim

III. Przepisy uchylające, przejściowe, dostosowujące i końcowe

W związku z przyjęciem PDG moc utraci SDG, za wyjątkiem przepisów art. 22a-39 i art. 93-102a.

Do postępowań administracyjnych i kontroli prowadzonych zgodnie z przepisami SDG, wszczętych przed dniem wejścia w życie PDG, zastosowanie znajdują przepisy dotychczasowe.

Do przedsiębiorców, którzy zawiesili działalność gospodarczą przed dniem wejścia w życie PDG, proponuje się stosować przepisy obowiązujące w dniu zawieszenia działalności.

W odniesieniu do oddziałów przedsiębiorców zagranicznych przewiduje się utrzymanie w mocy dokonanych wpisów na podstawie przepisów SDG oraz stosowanie do tych utworzonych już oddziałów przepisów dotychczasowych.

W zakresie spraw, które mogą być załatwiane w drodze spotkań mediacyjnych, założono, że pierwsze listy mediatorów zostaną utworzone przez wojewodów do dnia 1 czerwca 2016 r. Do tego czasu mediatorem będzie mogła być osoba, o której mowa w art. 116 § 1 PPSA, tj. sędzia bądź referendarz sądowy.

Ustawa powinna wejść w życie z dniem 1 stycznia 2016 r.

IV. Informacje dodatkowe

1) Zgłoszenie lobbingowe

Stosownie do art. 5 ustawy z 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa¹⁸ oraz art. 52 § 1 uchwały Nr 190 Rady Ministrów z 29 października

¹⁸ Dz. U. Nr 169, poz. 1414, ze zm.

2013 r. - *Regulamin pracy Rady Ministrów* projekt ustawy – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo działalności gospodarczej został udostępniony w BIP Rządowego Centrum Legislacji oraz na stronie rządowego portalu konsultacji publicznych (konsultacje on-line).

2) Oświadczenie o zgodności projektowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej

Projekt założeń jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

3) Ocena, czy projekt ustawy będzie podlegał notyfikacji zgodnie z przepisami dotyczącymi funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych

Zawarte w projekcie ustawy regulacje nie stanowią przepisów technicznych w rozumieniu przepisów *rozporządzenia Rady Ministrów z 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm aktów prawnych*¹⁹, w związku z tym projekt nie będzie podlegał notyfikacji.

¹⁹ Dz. U. Nr 239, poz. 2039, ze zm.